Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (piata komora)

z 12. decembra 2018 *

„Hospodárska súťaž – Kartely – Distribúcia televízneho vysielania – Rozhodnutie, ktorým záväzky nadobúdajú právnu záväznosť – Územná výlučnosť – Predbežné posúdenie – Vplyv na zmluvné práva tretích osôb – Proporcionalita“

Vo veci T-873/16,

Groupe Canal + SA, so sídlom v Issy-les-Moulineaux (Francúzsko), v zastúpení: P. Wilhelm, P. Gassenbach a O. de Juvigny, avocats,

žalobkyňa,

ktorú v konaní podporujú:

Francúzska republika, v zastúpení: D. Colas, J. Bousin, E. de Moustier a P. Dodeller, splnomocnení zástupcovia,

Union des producteurs de cinéma (UPC), so sídlom v Paríži (Francúzsko), v zastúpení: É. Lauvaux, avocat,

C More Entertainment AB, so sídlom v Štokholme (Švédsko), v zastúpení: L. Johansson a A. Acevedo, avocats,

a

European Film Agency Directors – EFADs, so sídlom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: O. Sasserath, avocat,

vedľajší účastníci konania,

proti

Európskej Komisii, v zastúpení: A. Dawes, C. Urraca Caviedes a L. Wildpanner, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

* Jazyk konania: francúzština.

ktorú v konaní podporuje:

Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC), so sídlom v Bruseli, v zastúpení: A. Fratini, avocat,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je návrh podaný podľa článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia Komisie z 26. júla 2016 týkajúceho sa konania podľa článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP (vec AT.40023 – cezhraničný prístup k platenej televízii), na základe ktorého záväzky, ktoré ponúkli spoločnosti Paramount Pictures International Ltd a Viacom Inc. v súvislosti s licenčnými zmluvami o audiovizuálnych obsahoch, ktoré tieto spoločnosti uzatvorili so spoločnosťami Sky UK Ltd a Sky plc, nadobudli právnu záväznosť,

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora),

v zložení: predseda komory D. Gratsias (spravodajca), sudcovia A. Dittrich a I. Ulloa Rubio,

tajomník: M. Marescaux, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 14. septembra 2018,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Dňa 13. januára 2014 Európska komisia začala vyšetrovanie možných obmedzení majúcich vplyv na poskytovanie služieb platenej televízie na základe licenčných zmlúv uzavretých medzi šiestimi americkými štúdiami a významnými prevádzkovateľmi vysielania plateného obsahu v Európskej únii.

2 Dňa 23. júla 2015 Komisia zaslala spoločnostiam Paramount Pictures International Ltd, so sídlom v Londýne (Spojené kráľovstvo), a Viacom Inc., so sídlom v New Yorku (Spojené štáty), materskej spoločnosti prvej uvedenej spoločnosti (ďalej spoločne len „Paramount“), oznámenie o námietkach. V tomto oznámení Komisia uviedla svoj predbežný záver týkajúci sa zlučiteľnosti niektorých doložiek v licenčných zmluvách, ktoré spoločnosť Paramount uzatvorila so spoločnosťami Sky UK Ltd a Sky plc (ďalej spoločne len „Sky“), s článkom 101 ZFEÚ a článkom 53 Dohody o Európskom hospodárskom priestore (EHP).

3 Komisia sa v rámci vyšetrovania zamerala na dve navzájom súvisiace doložky týchto licenčných zmlúv. Cieľom prvej doložky bolo zakázať spoločnosti Sky, resp. obmedziť jej možnosť kladne reagovať na nevyžiadané požiadavky spotrebiteľov, ktorí majú bydlisko v EHP, ale mimo Spojeného kráľovstva a Írska, na nákup služieb distribúcie televíznych programov. Druhou doložkou sa spoločnosti Paramount uložila prostredníctvom zmlúv, ktoré uzatvorila s prevádzkovateľmi vysielania usadenými v EHP, ale mimo Spojeného kráľovstva a Írska, povinnosť zakázať týmto prevádzkovateľom vysielania, resp. obmedziť ich možnosť kladne reagovať na nevyžiadané požiadavky spotrebiteľov s bydliskom v Spojenom kráľovstve alebo Írsku na nákup služieb distribúcie televízneho vysielania.

4 Rozhodnutím úradníka pre vypočutie v určitých konaniach týkajúcich sa narušenia hospodárskej súťaže z 24. novembra 2015 sa žalobkyni, spoločnosti Groupe Canal +, povolil vstup do konania ako tretej zainteresovanej strany v zmysle článku 13 ods. 1 nariadenia Komisie (ES) č. 773/2004 zo 7. apríla 2004, ktoré sa týka vedenia konania Komisiou podľa článkov [101 a 102 ZFEÚ] (Ú. v. EÚ L 123, 2004, s. 18; Mim. vyd. 08/003, s. 81).

5 Listom zo 4. decembra 2015 s názvom „Informácie o charaktere a predmete konania v súlade s článkom 13 ods. 1 nariadenia (ES) č. 773/2004“ Komisia zaslala žalobkyni okrem iného svoje právne posúdenie týkajúce sa uplatnenia článku 101 ZFEÚ na skutkový stav prejednávanej veci, po ktorom nasledoval predbežný záver v tomto ohľade. Podľa tohto predbežného záveru Komisia zamýšľala prijať rozhodnutie určené spoločnosti Sky a všetkým štúdiám dotknutým jej vyšetrovaním, ktorým by rozhodla, že porušili článok 101 ZFEÚ a článok 53 Dohody o EHP, uložila by im pokuty a povinnosť ukončiť porušovanie a zdržať sa prijatia akéhokoľvek opatrenia, ktoré by mohlo mať podobný cieľ alebo účinok.

6 Dňa 15. apríla 2016 spoločnosť Paramount ponúkla záväzky, aby reagovala na obavy Komisie z narušenia hospodárskej súťaže v súlade s článkom 9 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101 a 102 ZFEÚ] (Ú. v. EÚ L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205). Po zhromaždení pripomienok zo strany ostatných zainteresovaných strán vrátane žalobkyne Komisia prijala rozhodnutie z 26. júla 2016 týkajúce sa konania podľa článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP (vec AT.40023 – cezhraničný prístup k platenej televízii) (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

7 Z článku 1 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že záväzky uvedené v prílohe tohto rozhodnutia sú pre Paramount, ako aj jej právnych nástupcov a dcérske spoločnosti záväzné počas obdobia piatich rokov od oznámenia predmetného rozhodnutia.

8 Doložka 1 deviaty odsek prílohy napadnutého rozhodnutia ustanovuje rôzne druhy doložiek, ktoré sú predmetom konania (ďalej len „príslušné doložky“). Na jednej strane, pokiaľ ide o satelitný prenos, dotknuté sú po prvé doložka, podľa ktorej prijímanie prenosu mimo územia, na ktoré sa vzťahuje licenčná zmluva (*overspill*), nepredstavuje porušenie zmluvy zo strany prevádzkovateľa televízneho vysielania, ak ten uvedené prijímanie neschválil so znalosťou veci, a po druhé doložka, podľa ktorej prijímanie prenosu na území, na ktoré sa vzťahuje licenčná zmluva, nepredstavuje porušenie zmluvy zo strany spoločnosti Paramount, ak táto spoločnosť neschválila dostupnosť dekodérov pochádzajúcich od tretích osôb na tomto území. Na druhej strane, pokiaľ ide o prenos cez internet, dotknuté sú po prvé doložka, ktorá vyžaduje, aby prevádzkovatelia televízneho vysielania zabránili sťahovaniu televízneho obsahu z internetu alebo jeho prenosu v reálnom čase (*streaming*) mimo územia, na ktoré sa vzťahuje licenčná zmluva, po druhé doložka, podľa ktorej online sledovanie televízneho obsahu (*Internet overspill*) na území, na ktoré sa vzťahuje licenčná zmluva, nepredstavuje porušenie zmluvy zo strany spoločnosti Paramount, ak táto spoločnosť uložila prevádzkovateľom televízneho vysielania povinnosť používať technológie zamedzujúce takéto online sledovanie, a po tretie doložka, podľa ktorej online sledovanie televízneho obsahu mimo územia, na ktoré sa vzťahuje licenčná zmluva, nepredstavuje porušenie zmluvy zo strany prevádzkovateľa televízneho vysielania, ak používa technológie zamedzujúce takéto sledovanie.

9 Z doložky 1 tretieho odseku prílohy napadnutého rozhodnutia takisto vyplýva, že slovné spojenie „povinnosti prevádzkovateľa televízneho vysielania“ sa vzťahujú na príslušné doložky alebo obdobné doložky zakazujúce prevádzkovateľovi vysielania vyhovieť nevyžiadaným žiadostiam zo strany spotrebiteľov s pobytom v EHP, ale mimo územia, pre ktoré má prevádzkovateľ vysielania právo na vysielanie. V súvislosti s tým slovné spojenie „povinnosti spoločnosti Paramount“ označuje príslušné doložky alebo obdobné doložky ukladajúce spoločnosti Paramount povinnosť zakázať prevádzkovateľom televízneho vysielania, ktorí sa nachádzajú v EHP, avšak mimo území, pre ktoré majú výlučné práva na vysielanie, reagovať na nevyžiadané požiadavky spotrebiteľov s bydliskom na týchto územiach.

10 Podľa doložky 2 prílohy napadnutého rozhodnutia počínajúc dňom oznámenia napadnutého rozhodnutia sa na Paramount vzťahujú rozličné záväzky. Po prvé Paramount nesmie uzatvoriť ani obnoviť, resp. rozšíriť uplatnenie príslušných doložiek v rámci licenčných zmlúv definovaných v tej istej prílohe (bod 2.1). Po druhé, pokiaľ ide o existujúce licenčné zmluvy na produkciu formou platenej televízie (existing Pay-TV Output Licence Agreements), Paramount sa nebude súdnou cestou domáhať plnenia povinností zo strany prevádzkovateľov televízneho vysielania [bod 2.2 písm. a)]. Pokiaľ ide o tie isté zmluvy, Paramount nebude plniť povinnosti ani priamo či nepriamo konať na účely plnenia „povinností spoločnosti Paramount“ [bod 2.2 písm. b)]. Po tretie Paramount musí v lehote desiatich dní po dátume oznámenia napadnutého rozhodnutia oznámiť spoločnosti Sky, že sa nebude súdnou cestou domáhať dodržiavania príslušných doložiek prevádzkovateľmi televízneho vysielania, a v lehote jedného mesiaca po dátume uvedeného oznámenia musí to isté oznámiť každému prevádzkovateľovi televízneho vysielania so sídlom v EHP (bod 2.3).

11 Žalobkyňa uzatvorila so spoločnosťou Paramount licenčnú zmluvu na produkciu platených televíznych obsahov (Pay Television Agreement), ktorá nadobudla platnosť 1. januára 2014 (ďalej len „dohoda z 1. januára 2014“). Článok 12 uvedenej dohody stanovuje, že územie, na ktoré sa vzťahuje uvedená licenčná zmluva, sa člení na „výlučné územia“, ku ktorým patrí Francúzsko, a „nevýlučné územie“, ktoré zahŕňa územie Maurícia. Článok 3 zmluvy z 1. januára 2014 ďalej stanovuje, že Paramount nesmie vykonávať práva na vysielanie pre výlučné územia ani povoliť vykonávanie týchto práv tretej osobe. Príloha A.IV tejto zmluvy spresňuje povinnosti uložené žalobkyni, pokiaľ ide o používanie technológií geofiltrovania zamedzujúcich vysielaniu mimo území, pre ktoré sa udelila licencia.

12 Listom z 25. augusta 2016 Paramount oznámila žalobkyni záväzok uvedený v bode 2.2 písm. a) prílohy napadnutého rozhodnutia (pozri bod 10 vyššie) a následne jasne uviedla, že nepodnikne právne kroky s cieľom domáhať sa plnenia príslušných doložiek prevádzkovateľom televízneho vysielania a že ruší všetky povinnosti v zmysle príslušných doložiek. Paramount v uvedenom liste takisto jasne uviedla, že slovné spojenie „povinnosť prevádzkovateľa televízneho vysielania“ má rovnaký význam, aký je uvedený v prílohe napadnutého rozhodnutia. Listom zo 14. októbra 2016 žalobkyňa reagovala na toto oznámenie, pričom poukázala na to, že záväzky prijaté v rámci konania len medzi Komisiou a spoločnosťou Paramount nie sú voči nej vymáhateľné.

Konanie a návrhy účastníkov konania

13 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 8. decembra 2016 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

14 Uznesením z 13. júla 2017, Groupe Canal +/Komisia (T-873/16, neuverejnené, EU:T:2017:556), sa vyhovelo návrhu na vstup Bureau européen des unions de consommateurs (Európska organizácia spotrebiteľov – BEUC) do konania ako vedľajšieho účastníka na podporu Komisie. Tým istým uznesením sa vyhovelo návrhu na vstup Union des producteurs de cinéma (Únia filmových producentov – UPC), European Film Agency Directors (EFADs) a C More Entertainment AB do konania ako vedľajších účastníkov konania na podporu návrhov žalobkyne. Okrem toho rozhodnutím predsedu piatej komory Všeobecného súdu z 13. júla 2017 sa vyhovelo návrhu na vstup Francúzskej republiky do konania ako vedľajšieho účastníka na podporu návrhov žalobkyne.

15 V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania bola žalobkyňa 2. mája 2018 vyzvaná, aby odpovedala na písomnú otázku, a na túto výzvu reagovala 15. mája 2018.

16 Žalobkyňa a C More Entertainment navrhujú, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie,

– subsidiárne zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom sa týka francúzskeho trhu a zmlúv žalobkyne,

– zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

17 Francúzska republika navrhuje, aby Všeobecný súd zrušil napadnuté rozhodnutie.

18 UPC navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie,

– subsidiárne zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom sa týka francúzskeho trhu,

– zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

19 EFADs navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie,

– subsidiárne zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom sa týka francúzskeho trhu a existujúcich a budúcich zmlúv uzavretých so žalobkyňou,

– zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

20 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– zaviazal Francúzsku republiku, EFADs, UPC a C More Entertainment na náhradu trov konania.

21 BEUC navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

Úvodné poznámky

22 Na podporu svojej žaloby žalobkyňa uvádza štyri žalobné dôvody, pričom prvý dôvod je založený na zjavne nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o zlučiteľnosť príslušných doložiek s článkom 101 ZFEÚ a účinky uložených záväzkov, druhý dôvod je založený na porušení článku 9 nariadenia č. 1/2003, pokiaľ ide o vyjadrenie obáv, na základe ktorých boli uložené záväzky, tretí dôvod je založený na porušení zásady proporcionality a štvrtý dôvod na zneužití právomoci.

23 Ako sa uvádza v bode 11 vyššie, žalobkyňa uzatvorila so spoločnosťou Paramount zmluvu o distribúcii televíznych obsahov, a síce zmluvu z 1. januára 2014, ktorá obsahuje doložky rovnocenné relevantným doložkám. Ako totiž spresnila žalobkyňa v reakcii na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania, povinnosť spoločnosti Paramount zakázať prevádzkovateľom vysielania, ktorí sa nachádzajú v EHP, ale mimo územia, na ktoré má žalobkyňa výlučné práva, uskutočňovať pasívny predaj na týchto územiach, vyplýva z článkov 2 a 3 uvedenej zmluvy. Z týchto ustanovení konkrétne vyplýva, že Paramount udelila

žalobkyni licenciu vzťahujúcu sa na niekoľko foriem výlučného televízneho vysielania, že majiteľom akékoľvek práva, ktoré nebolo výslovne udelené inému, zostáva Paramount a že sa Paramount zaviazala, že nebude vykonávať tieto práva na územiach, pre ktoré má žalobkyňa výlučné právo, ani nepovolí žiadnej tretej strane tieto práva vykonávať na uvedených územiach. Z toho vyplýva, že pokiaľ akákoľvek tretia strana potrebuje na výkon predmetných práv výslovné povolenie spoločnosti Paramount, záväzok neudeliť toto povolenie, ktorý táto spoločnosť prijala voči žalobkyni, je rovnocenný „povinnostiam spoločnosti Paramount“ opísaným v bode 9 vyššie.

24 Pri plnení povinnosti, ktorá jej bola uložená napadnutým rozhodnutím, Paramount oznámila žalobkyni svoje rozhodnutie, že už voči nej nepodnikne žiadne právne kroky s cieľom domáhať sa plnenia „povinností prevádzkovateľa televízneho vysielania“ a že tieto povinnosti ruší dovtedy, kým sa na ne budú vzťahovať záväzky, ktoré sa na základe napadnutého rozhodnutia stali záväznými. Ako sa podrobnejšie uvádza v bode 95 nižšie, takéto konanie spoločnosti Paramount vo vzťahu k všetkým jej zmluvným partnerom v EHP znamená, že uvedená spoločnosť si už neplní svoje povinnosti voči žalobkyni, ktoré jej vyplývajú z článkov 2 a 3 zmluvy z 1. januára 2014 a ktoré spočívajú v tom, že svojim zmluvným partnerom nesmie povoliť, aby reagovali na nevyžiadané požiadavky spotrebiteľov s bydliskom na územiach, kde má žalobkyňa výlučné právo na vysielanie.

25 Právne postavenie žalobkyne bolo teda ovplyvnené v dôsledku plnenia povinnosti zo strany spoločnosti Paramount, ktorú tejto spoločnosti uložila Komisia na základe napadnutého rozhodnutia. Takisto so zreteľom na skutočnosť, že sa žalobkyni povolilo vstúpiť do správneho konania ako zainteresovanej tretej strane a že na základe dokumentu, ktorý jej zaslala Komisia, žalobkyňa predložila pripomienky v tomto ohľade (pozri body 4 a 5 vyššie), treba konštatovať, že má aktívnu legitimáciu v konaní o žalobe proti napadnutému rozhodnutiu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 29. júna 2010, Komisia/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, bod 90, a z 15. septembra 2016, Morningstar/Komisia, T-76/14, EU:T:2016:481, body 31 až 34), čo Komisia ostatne nespochybňuje.

26 Hoci je pravda, že z dôvodu tohto ovplyvnenia sa žalobkyni priznáva aktívna legitimácia na podanie žaloby proti napadnutému rozhodnutiu, nič to nemení na skutočnosti, že to, či žalobkyňa správne opísala konkrétne účinky, ktoré má toto rozhodnutie voči nej, je otázkou týkajúcou sa veci samej.

27 V tejto súvislosti žaloba vyvoláva kľúčovú otázku týkajúcu sa povahy a rozsahu účinkov rozhodnutia, ktorým sa stali záväzky, ktoré ponúkol podnik v zmysle článku 9 nariadenia č. 1/2003, záväznými v prípade, keď predmetné záväzky spočívajú v jednostrannom vyhlásení podniku, že už nebude plniť určité doložky zmluvy uzavretej medzi ním a iným podnikom, ktorému nebolo vzhľadom na to, že sa naň nevzťahuje vyšetrovanie Komisie, určené oznámenie o námietkach a ktorý neponúkol záväzky ani nepristúpil k dohode o takýchto záväzkoch.

28 Táto otázka vzniká v rámci tretieho žalobného dôvodu.

O prvom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o zlučiteľnosť príslušných doložiek s článkom 101 ZFEÚ a účinky uložených záväzkov

29 Podľa žalobkyne po prvé Komisia vo vzťahu k príslušným doložkám nevyjadrila obavy z porušenia z dôvodu ich predmetu v zmysle článku 101 odseku 1 ZFEÚ. V skutočnosti majú tieto doložky podľa jej názoru za následok podporu kultúrnej rozmanitosti bez narušenia hospodárskej súťaže, zatiaľ čo ich zrušenie by viedlo k vyššej koncentrácii v odvetví filmovej produkcie.

30 Žalobkyňa, ktorú v konaní podporuje Francúzska republika, ďalej tvrdí, že ochrana práv duševného vlastníctva odôvodňuje z hľadiska pravidiel Zmluvy stanovenie takých geografických obmedzení, o aké ide vo veci. V tejto súvislosti UPC tvrdí, že rozdiely medzi „absolútnou“ a „relatívnou“ územnou výlučnosťou na jednej strane a „aktívnym“ a „pasívnym“ predajom na druhej strane nemožno uplatňovať v digitálnom prostredí, ktoré je prakticky bez hraníc. Okrem toho vzhľadom na možnosti,

ktoré dnes poskytuje množstvo internetových platforiem na sledovanie plateného televízneho vysielania, DVD alebo videa na požiadanie, príslušné doložky podľa názoru žalobkyne a Francúzskej republiky nevedú k skutočnej územnej výlučnosti, a teda nenarúšajú hospodársku súťaž. Komisia však mala vykonať presnú analýzu filmového audiovizuálneho odvetvia, a keďže tak neurobila, napadnuté rozhodnutie nedovoleným spôsobom obrátilo dôkazné bremeno.

31 Žalobkyňa po tretie poukazuje na to, že územná výlučnosť stanovená v príslušných doložkách sa týka len časti obsahov umiestňovaných na trhu platených televíznych staníc, a preto nemôže obmedzovať hospodársku súťaž na tomto trhu. Žalobkyňa, ktorú v konaní podporujú UPC a Francúzska republika, tvrdí, že príslušné doložky umožňujú poskytnúť majiteľom autorských práv primeranú odmenu, ktorá je absolútne nevyhnutná pre hospodársku súťaž na základe výkonnosti, ktorá by bola prispôsobená charakteristikám každého vnútroštátneho trhu podľa vhodných fáz uvádzania. Uvedené doložky takisto zaisťujú prežitie ekonomického modelu používaného hospodárskymi subjektmi, ako je žalobkyňa. Tento model umožňuje objektívne rozdelenie rizika spojeného s financovaním filmovej produkcie v Únii, na ktoré je žalobkyňa nútená venovať veľkú časť svojich celkových zdrojov. Podľa UPC predmetný model spĺňa právne predpisy platné v niektorých vnútroštátnych právnych poriadkoch, pričom Komisia nevykonala vo vzťahu k nim žiadne preskúmanie.

32 Po štvrté neuplatniteľnosť príslušných doložiek údajne nepriamo, avšak určite ovplyvňuje všetky zmluvné vzťahy v odvetví a vedie k výskytu licencií vzťahujúcich sa na veľké územia na úrovni Únie, ktoré narúšajú rovnováhu v oblasti vyjednávania na úkor producentov v Únii. Dostupnosť finančných prostriedkov na audiovizuálnu produkciu v Únii vrátane príspevkov, ktoré prevádzkovatelia televízneho vysielania platia vnútroštátnym subjektom z audiovizuálneho odvetvia, je v dôsledku toho radikálne obmedzená, čo má nepriaznivý vplyv na kvalitu a rozmanitosť ponuky pre spotrebiteľov, a napokon aj na kultúrnu rozmanitosť chránenú podľa článku 3 ZEÚ a článku 167 ods. 4 ZFEÚ. Samotným tvrdením, že Paramount môže udeľovať licencie na územnom základe aj po prijatí záväzkov, však Komisia neodôvodnila svoje rozhodnutie právne dostatočným spôsobom, pokiaľ ide o dôležitosť tejto okolnosti z hľadiska dôsledkov, na ktoré poukázala žalobkyňa.

33 Komisia, ktorú v konaní podporuje BEUC, namieta proti dôvodnosti tohto žalobného dôvodu.

34 Treba pripomenúť, že článok 9 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 znie:

„Ak Komisia zamýšľa prijať rozhodnutie vyžadujúce ukončiť porušovanie a príslušný podnik sa zaviaže, že splní požiadavky vyjadrené Komisiou v jej predbežnom posúdení, môže Komisia rozhodnutím urobiť takýto záväzok záväzným pre podniky. Také rozhodnutie sa môže prijať na vymedzené obdobie a môže byť v ňom uvedené, že nie sú naďalej dôvody na zásah Komisie.“

35 Okrem toho v odôvodnení 13 nariadenia č. 1/2003 sa stanovuje:

„Ak v priebehu konaní, z ktorých by vyplynulo rozhodnutie o zákaze dohody alebo postupu, prijmú podniky voči Komisii záväzky, ktoré by uspokojili jej záujmy, Komisia by mohla prijať rozhodnutie, ktorými sa tieto záväzky stanú pre príslušné podniky záväznými. V takomto rozhodnutí by malo byť stanovené, bez toho, aby bolo odpovedané na otázku, či také porušenie existovalo, alebo ešte stále existuje, že už naďalej nie sú dôvody na zásah Komisie...“

36 V súvislosti s uplatňovaním článku 9 nariadenia č. 1/2003 sa tak úloha Komisie obmedzuje na overenie, či navrhované záväzky reagujú na obavy, o ktorých informovala príslušné podniky, a či tieto podniky neponúkli menej obmedzujúce záväzky reagujúce na jej obavy rovnako vhodným spôsobom (rozsudok z 29. júna 2010, Komisia/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, bod 41).

37 Treba tiež poznamenať, že ako vyplýva z článku 9 nariadenia č. 1/2003, predbežné posúdenie, na ktoré sa odkazuje v tomto ustanovení (pozri bod 34 vyššie), sa týka podnikov dotknutých vyšetrovaním Komisie a má za cieľ umožniť týmto podnikom posúdiť vhodnosť navrhnutia primeraných záväzkov,

ktorými by sa odstránili problémy s hospodárskou súťažou konštatované Komisiou. Ukončenie konania o porušení začatého proti týmto podnikom totiž podnikom umožňuje vyhnúť sa konštatovaniu porušenia práva hospodárskej súťaže a prípadnému uloženiu pokuty (rozsudok z 29. júna 2010, Komisia/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, bod 48).

38 Z uvedených úvah vyplýva, že hoci odôvodnenie rozhodnutia prijatého podľa článku 9 nariadenia č. 1/2003 musí obsahovať predbežné posúdenie, na základe ktorého sa začne úspešné rokovanie o záväzkoch, toto odôvodnenie v žiadnom prípade nemôže obsahovať všetky dôkazy potrebné na preukázanie porušenia článku 101 ods. 1 ZFEÚ, a tým skôr ani dôkazy, ktoré by opodstatňovali domnievať sa, že odsek 3 tohto ustanovenia nemožno uplatniť vo vzťahu ku konaniu, ktoré bolo pôvodne predmetom vyšetrovania.

39 Z tohto dôvodu, ako tvrdí Komisia, preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa môže zamerať jedine na otázku, či okolnosti uvedené v napadnutom rozhodnutí dokazujú obavy z narušenia hospodárskej súťaže, ďalej či v prípade kladnej odpovede záväzky, ktoré sa stali záväzné, reagujú na uvedené obavy a napokon či Paramount neponúkla menej obmedzujúce záväzky reagujúce na obavy rovnako vhodným spôsobom.

40 V tejto súvislosti Komisia v odôvodneniach 37 až 44 napadnutého rozhodnutia uviedla, že dohody, ktoré smerujú k absolútnej územnej výlučnosti, by spôsobili rozdelenie národných trhov a boli by v rozpore s cieľom Zmluvy vytvoriť jednotný trh. Uvedené doložky sa preto posudzujú tak, že majú za cieľ obmedziť hospodársku súťaž, pokiaľ iné okolnosti patriace do ich hospodárskeho a právneho kontextu neumožňujú konštatovať, že k takémuto výsledku viesť nemôžu. V tomto poslednom ohľade je cieľom ochrany autorského práva zabezpečiť autorom primeranú odmenu, a nie čo možno najvyššiu odmenu vyplývajúcu z dojednaní, ktoré vylučujú akékoľvek cezhraničné poskytovania služieb televízneho vysielania, a majú tak za následok absolútnu územnú ochranu.

41 Ako však Komisia vysvetlila v odôvodneniach 46 až 49 napadnutého rozhodnutia, vzhľadom na ich obsah, ciele a hospodársky a právny kontext je cieľom príslušných doložiek vylúčiť akúkoľvek cezhraničnú hospodársku súťaž a poskytnúť absolútnu územnú ochranu tým prevádzkovateľom televízneho vysielania, ktorí sú zmluvnými partnermi spoločnosti Paramount.

42 Treba konštatovať, že dôvody zhrnuté v bodoch 40 a 41 vyššie sú opodstatnené a dostatočné na potvrdenie existencie obáv, pokiaľ ide o zlučiteľnosť príslušných doložiek s článkom 101 ods. 1 ZFEÚ. Na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyňa, Francúzska republika, EFADs, UPC a C More Entertainment, napadnuté rozhodnutie je právne dostatočne odôvodnené a nevyznačuje sa nesprávnym právnym posúdením, pokiaľ ide o dôvodnosť jeho odôvodnenia.

43 Je samozrejmé, že predovšetkým v skutkovom kontexte charakterizovanom veľkými prekážkami, ktoré vážne obmedzujú možnosti cezhraničného televízneho vysielania, je okolnosť, že majiteľ autorského práva postúpil výhradnému licenčnému zástupcovi výlučné právo vysielať audiovizuálny obsah na území členského štátu, a teda zakázať jeho vysielanie počas určitého obdobia inými prevádzkovateľmi, ktorí nezískali povolenie od príslušných majiteľov práv a ani im nezaplatili odmenu, nepostačuje na to, aby bolo možné konštatovať, že takúto dohodu treba považovať za cieľ, prostriedok alebo dôsledok kartelu zakázaného Zmluvou (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. októbra 1982, Coditel a i., 262/81, EU:C:1982:334, body 15 a 16, a zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 137).

44 Majiteľ autorských práv teda môže v zásade postúpiť jedinému licenčnému zástupcovi výlučné právo vysielať cez satelit počas určeného obdobia predmet chránený takýmto právom z jedného členského štátu vysielania alebo z viacerých členských štátov (rozsudok zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 138).

45 Naopak, v prípade, že zmluvy, ktoré uzatvoril majiteľ autorského práva, obsahujú doložky, podľa ktorých je uvedený majiteľ povinný zakázať všetkým svojim zmluvným partnerom na trhu EHP uskutočňovať pasívny predaj na geografických trhoch nachádzajúcich sa mimo členského štátu, pre ktorý im poskytol výlučnú licenciu, znamená to, že tieto doložky priznávajú zmluvne stanovenú absolútnu územnú výlučnosť, a z tohto dôvodu porušujú článok 101 ods. 1 ZFEÚ.

46 Dohoda, ktorá smeruje k rozdeleniu národných trhov, môže byť totiž v rozpore s cieľom Zmluvy, ktorým je dosiahnutie integrácie týchto trhov zriadením jednotného trhu. Zmluvy smerujúce k rozdeleniu trhov podľa štátnych hraníc alebo dohody, ktorých predmetom je sťažiť prepojenosť vnútroštátnych trhov, sa teda musia považovať v zásade za dohody, ktorých cieľom je obmedziť hospodársku súťaž v zmysle článku 101 ods. 1 ZFEÚ (rozsudok zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 139).

47 V tejto súvislosti treba vziať do úvahy vývoj práva Únie, ku ktorému došlo osobitne v súvislosti s prijatím smernice Rady 89/552/EHS z 3. októbra 1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania (Ú. v. ES L 298, 1989, s. 23; Mim. vyd. 06/00, s. 224) a smernice Rady 93/83/EHS z 27. septembra 1993 o koordinácii určitých pravidiel týkajúcich sa autorského práva a príbuzných práv pri satelitnom vysielaní a káblovej retransmisii (Ú. v. EÚ L 248, 1993, s. 15; Mim. vyd. 17/001, s. 224), ktorých cieľom je zabezpečiť prechod národných trhov na jednotný trh výroby a distribúcie programov (rozsudok zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 121).

48 V tomto kontexte, keď je cieľom licenčnej zmluvy zakázať alebo obmedziť cezhraničné poskytovanie služieb televízneho vysielania, platí domnienka, že jej cieľom je obmedziť hospodársku súťaž, iba žeby iné okolnosti vyplývajúce z jej hospodárskeho a právneho kontextu neumožňovali konštatovať, že takáto zmluva nemôže mať dosah na hospodársku súťaž (rozsudok zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 140).

49 Preto treba zvážiť ako cieľ, tak aj hospodársky a právny kontext, do ktorého patria príslušné doložky.

50 Ako v tejto súvislosti vyplýva z vyššie uvedených bodov 3, 8, 9, 11 a 23, recipročné povinnosti podľa príslušných doložiek medzi spoločnosťou Paramount a jej zmluvnými partnermi vrátane žalobkyne majú konkrétne za cieľ vylúčiť cezhraničné poskytovanie služieb vysielania audiovizuálneho obsahu, ktoré sú predmetom s ním súvisiacich dohôd. Tieto doložky teda prostredníctvom dohody priznávajú absolútnu územnú ochranu a ich cieľom je vylúčiť akúkoľvek cezhraničnú hospodársku súťaž medzi rôznymi prevádzkovateľmi vysielania v oblasti služieb, ktoré poskytujú. Vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 43 až 48 vyššie môžu teda uvedené doložky podľa Komisie vyvolávať obavy z ich protisúťažného cieľa, ktorý je v rozpore s článkom 101 ods. 1 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, body 142 a 144).

51 Pokiaľ ide ďalej o hospodársky a právny kontext príslušných doložiek, na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyňa, Francúzska republika, EFADs, UPC a C More Entertainment, to, že sa zmluvy o dotknutej distribúcii televízneho vysielania týkajú diel chránených autorským právom, neumožňuje konštatovať, že tieto zmluvy nemôžu narúšať hospodársku súťaž.

52 Na jednej strane totiž záväzky, ktoré sa stali záväznými na základe napadnutého rozhodnutia, neovplyvňujú priznanie výlučných licencií na vysielanie televízneho obsahu, na ktoré má Paramount práva. Naopak, cieľom predmetných záväzkov je ukončiť uplatňovanie príslušných doložiek, ktoré smerujú k absolútnej územnej výlučnosti a vylúčeniu akejkoľvek hospodárskej súťaže medzi rôznymi prevádzkovateľmi vysielania v súvislosti s dielami chránenými týmito právami, a to na základe súboru recipročných povinností zakotveného v zmluvách o distribúcii televízneho vysielania.

53 Na druhej strane je síce pravda, že špecifický predmet duševného vlastníctva má okrem iného za cieľ zabezpečiť majiteľom s ním spojených práv možnosť komerčne ich využívať, nič to však nemení na skutočnosti, že tento predmet im nezaručuje možnosť vyžadovať najvyššiu možnú odmenu, ale len primeranú odmenu. Takýto záver potvrdzujú odôvodnenie 10 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, 2001, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230) a odôvodnenie 5 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 376, 2006, s. 28) (rozsudok zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, body 107 a 108).

54 Primeraná odmena majiteľovi takéhoto práva je taká, ktorá je v primeranom vzťahu k skutočnému alebo potenciálnemu počtu osôb, ktoré využívajú alebo chcú využívať poskytované plnenie. V oblasti televízneho vysielania teda musí byť takáto odmena najmä v primeranom vzťahu s parametrami dotknutých vysielaní ako skutočný okruh divákov, potenciálny okruh divákov a jazyková verzia. Takýto prístup potvrdzuje odôvodnenie 17 smernice 93/83 (rozsudok zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, body 109 a 110).

55 V tejto súvislosti treba konštatovať, že v rámci systému licencií neobsahujúcich doložky, ktorých cieľom by bolo rozdelenie národných trhov podľa vnútroštátnych hraníc, nič nebráni tomu, aby si majiteľ práv dohodol sumu, ktorá zohľadňuje potenciálny okruh divákov tak v členskom štáte, pre ktorý sa výlučná licencia udelila, ako aj v ktoromkoľvek inom členskom štáte, v ktorom sa tiež dá prijímať vysielanie. Technológia potrebná na príjem diel chránených predmetnými právami totiž umožňuje určiť skutočný okruh divákov a potenciálny okruh divákov, a to v členení podľa krajín pôvodu požiadavky na kúpu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, body 112 a 113). Rovnaká technológia tiež umožňuje regulovať akcie aktívnej propagácie s cieľom obmedziť ich na územie, pre ktoré sa udelila licencia.

56 V takomto kontexte nič nevylučuje, aby si majiteľ práv mohol uplatniť nárok na príplatok za licenciu s prihliadnutím na skutočný okruh divákov a potenciálny okruh divákov v celom EHP. Na druhej strane nevyhnutne vyšší príplatok, vyplácaný za poskytnutie absolútnej územnej výlučnosti, nachádza svoje opodstatnenie v umelých rozdieloch v cenách medzi vnútroštátnymi trhmi, pri ktorých došlo k deleniu, ktoré sú nezlučiteľné so základným cieľom Zmluvy, ktorým je vytvorenie vnútorného trhu. V tomto rozsahu takýto príplatok prekračuje to, čo je potrebné na zabezpečenie primeranej odmeny pre majiteľov (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, body 114 až 116).

57 V súvislosti s tým, že pokiaľ ide o činnosť prevádzkovateľa, akým je žalobkyňa, prípadné zníženie cien predplatného na území Francúzska, doposiaľ nastavené na určitú úroveň vďaka absolútnej územnej ochrane zaistenej uplatňovaním príslušných doložiek, môže byť vykompenzované tým, že Paramount pri plnení záväzkov, ktoré sa na základe napadnutého rozhodnutia stali záväznými, vyhlásila zámer, že už nebude uplatňovať uvedené doložky. Vyhlásenie zámeru znamená, že žalobkyňa sa teraz môže voľne obracať na zákazníkov v celom EHP, a nielen vo Francúzsku. Je to v súlade so základným cieľom, ktorý sleduje Zmluva, keď vytvára trh bez vnútorných hraníc, v rámci ktorého sa nenarúša hospodárska súťaž dohodami, rozhodnutiami alebo zosúladenými postupmi, ktoré zakazuje článok 101 ods. 1 ZFEÚ. Preto aj keď žalobkyňa dáva časť svojich príjmov na financovanie produktov audiovizuálneho priemyslu, ktoré vyžadujú osobitnú podporu, riadne fungovanie hospodárskej súťaže, teraz otvorenej na úrovni EHP, jej dáva možnosti, ktoré jej príslušné doložky upierali dovtedy, kým mala Paramount v úmysle vyžadovať ich dodržiavanie.

58 Z toho vyplýva, že tvrdenia žalobkyne, Francúzskej republiky, EFADs, UPC a C More Entertainment vychádzajúce z údajnej zákonnosti príslušných doložiek vzhľadom na článok 101 ods. 1 ZFEÚ (pozri body 29 až 32 vyššie) treba zamietnuť. Z dôvodov uvedených v bode 55 vyššie sa to isté týka údajnej nemožnosti rozlišovať medzi aktívnym predajom a pasívnym predajom mimo výlučného územia v digitálnom kontexte (pozri bod 30 vyššie).

59 Okrem toho tvrdenia vychádzajúce z toho, že príslušné doložky podporujú produkciu a kultúrnu rozmanitosť a ich zrušenie údajne ohrozí kultúrnu tvorbu v Únii (pozri body 30 až 32 vyššie), nemožno prijať v rozsahu, v akom sa majú chápať ako založené na uplatniteľnosti článku 101 ods. 3 ZFEÚ voči predmetným doložkám.

60 Účelom takýchto tvrdení je iste presadiť názor, že príslušné doložky prispievajú k zlepšeniu produkcie alebo distribúcie audiovizuálnych produktov.

61 Ako však vyplýva z dôvodov uvedených v bodoch 34 až 39 vyššie, konanie, ktoré viedlo k prijatiu ponúkaných záväzkov, sa riadi zásadou, že podniky dotknuté vyšetrovaním sú informované o obavách Komisie a oceňujú možnosť navrhnúť záväzky do budúcnosti výmenou za to, že Komisia nebude v ich prípade konštatovať žiadne porušenie v minulosti. Komisia zasa oceňuje možnosť upustiť od konštatovania porušenia článku 101 ods. 1 ZFEÚ, a tak ušetriť zdroje, ktoré by vynaložila na dotknutú vec, výmenou za záväzky, ktoré sa svojou povahou týkajú budúcnosti a rozptýlia všetky jej obavy v tejto oblasti.

62 V tejto súvislosti otázka, či konanie, ktoré vyvolalo predmetné obavy, spĺňa kumulatívne podmienky na uplatnenie článku 101 ods. 3 ZFEÚ, nemá nič spoločné so samotnou povahou rozhodnutia, akým je napadnuté rozhodnutie. Na jednej strane je totiž predpokladom uplatnenia tohto ustanovenia konštatovanie porušenia článku 101 ods. 1 ZFEÚ. Na druhej strane si uplatnenie článku 101 ods. 3 ZFEÚ vyžaduje posúdiť otázku, či má dohoda, ktorá porušuje článok 101 ods. 1 ZFEÚ, účinky podporujúce hospodársku súťaž, a preskúmať, či tieto účinky prevážia nad protisúťažnými účinkami (rozsudok z 23. októbra 2003, Van den Bergh Foods/Komisia, T-65/98, EU:T:2003:281, bod 107).

63 Po prvé, ako sa už uviedlo v bodoch 34 a 35 vyššie, ak sa však Komisia domnieva, že ponúkaný záväzok reaguje na jej obavy, môže rozhodnúť, že tento záväzok je pre podnik záväzný, pričom však nemusí stanoviť, či došlo, alebo nedošlo k porušeniu, alebo či porušenie pretrváva.

64 Po druhé rozhodnutie, že ponúkané záväzky sú pre podniky záväzné, má za cieľ rozptýliť obavy z narušenia hospodárskej súťaže vyjadrené Komisiou, s vylúčením do budúcnosti akéhokoľvek porušenia článku 101 ods. 1 ZFEÚ, čo by v prípade uplatnenia článku 101 ods. 3 ZFEÚ stratilo svoj zmysel. V skutočnosti nemá toto posledné uvedené ustanovenie za cieľ donútiť podnik dotknutý vyšetrovaním, aby zmenil svoje konanie, na základe ktorého Komisia vyjadrila obavy z narušenia hospodárskej súťaže, ale konkrétne vyhlásiť článok 101 bod 1 ZFEÚ za neuplatniteľný, a tým tomuto podniku umožniť pokračovať v konaní, ktoré viedlo k začatiu vyšetrovania.

65 Je síce pravda, že Komisia môže súhlasiť s navrhovaným záväzkom a rozhodnúť, že je záväzný, pokiaľ sa na jeho základe upraví dohoda, rozhodnutie alebo zosúladený postup vyvolávajúci obavy so zreteľom na článok 101 ods. 1 ZFEÚ, a to tak, aby spĺňal podmienky článku 101 ods. 3 ZFEÚ, avšak nie je povinná posúdiť, či takáto dohoda, rozhodnutie alebo zosúladený postup spĺňajú tieto podmienky, keď navrhnutý záväzok rovnako ako v prejednávanej veci jednoducho spočíva len v zdržaní sa takéhoto konania.

66 Z uvedeného vyplýva, že Všeobecnému súdu neprináleží vyjadrovať sa v rámci preskúmavania zákonnosti na základe právomoci, ktorú mu priznáva článok 263 ZFEÚ, k tvrdeniam žalobkyne, že príslušné doložky podporujú produkciu a kultúrnu rozmanitosť a ich zrušenie údajne ohrozí kultúrnu tvorbu Únie. Tieto tvrdenia môže žalobkyňa naopak uviesť pred vnútroštátnym súdom v rámci

konania vedeného proti spoločnosti Paramount na základe zmluvy z 1. januára 2014, pričom uvedený súd sa v tomto ohľade môže obrátiť na Komisiu podľa článku 15 nariadenia č. 1/2003, rovnako ako na Súdny dvor podľa článku 16 toho istého nariadenia a článku 267 ZFEÚ (pozri bod 102 nižšie).

67 V každom prípade treba konštatovať, že úvahy uvedené v bodoch 53 až 57 vyššie vylučujú uplatnenie článku 101 ods. 3 ZFEÚ, lebo príslušné doložky ukladajú obmedzenia presahujúce rámec toho, čo je potrebné na výrobu a distribúciu audiovizuálnych diel, ktoré vyžadujú ochranu práv duševného vlastníctva a z tohto dôvodu nespĺňajú aspoň jednu z kumulatívnych podmienok stanovených v článku 101 ods. 3 ZFEÚ, a síce podmienku neukladať príslušným podnikom obmedzenia, ktoré nie sú nevyhnutné na ochranu týchto práv (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 145).

68 Predovšetkým jednak absolútna územná ochrana zjavne presahuje rámec toho, čo je nevyhnutné na zlepšenie produkcie alebo distribúcie alebo na podporu technického alebo hospodárskeho pokroku vyžadovaného článkom 101 ods. 3 ZFEÚ, ako to naznačuje zákaz ustanovený stranami dotknutých zmlúv, akéhokoľvek cezhraničného poskytovania služieb televízneho vysielania, aj keď ide o diela, na ktoré udelila licenciu sama spoločnosť Paramount a ktoré sa vysielajú na území členského štátu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. júna 1982, Nungesser a Eisele/Komisia, 258/78, EU:C:1982:211, bod 77).

69 Z úvah uvedených v bode 57 vyššie však vyplýva, že prípadný pokles príjmov žalobkyne od zákazníkov vo Francúzsku sa môže vykompenzovať tým, že prostredníctvom plnenia záväzkov, ktoré sa v zmysle napadnutého rozhodnutia stali záväznými, sa žalobkyňa môže teraz obracať na zákazníkov v celom EHP a nielen vo Francúzsku.

70 Na druhej strane tvrdenie, že príslušné doložky nevylučujú akúkoľvek hospodársku súťaž vo vzťahu k dielam, na ktoré sa vzťahujú, lebo tieto diela sú tiež dostupné na nosičoch, ktoré nepatria do ich pôsobnosti, sa zameriava na podmienku uvedenú v článku 101 ods. 3 písm. b) ZFEÚ. Dôvody uvedené v bodoch 53 až 56 a 67 až 69 vyššie sú však dostatočné na vylúčenie uplatnenia článku 101 ods. 3 ZFEÚ v prejednávanej veci (rozsudok z 8. júna 1982, Nungesser a Eisele/Komisia, 258/78, EU:C:1982:211, body 74, 75 a 78).

71 Komisia v podstate uviedla tieto posúdenia v odôvodneniach 40 až 44 napadnutého rozhodnutia v rámci svojho predbežného preskúmania týkajúceho sa uplatnenia článku 101 ods. 1 ZFEÚ.

72 Z toho vyplýva, že aj keby sa usúdilo, že Komisia má povinnosť preskúmať uplatniteľnosť článku 101 ods. 3 ZFEÚ v sporovom konaní, záver uvedený v odôvodnení 52 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého jeho predbežné preskúmanie viedlo k záveru, že kumulatívne podmienky uplatnenia článku 101 ods. 3 ZFEÚ neboli splnené, treba vykladať so zreteľom na dôvody uvedené v odôvodneniach 40 až 44 napadnutého rozhodnutia. Uvedené posúdenie Komisiou teda treba považovať za správne.

73 V dôsledku uvedeného treba konštatovať, že po prvé napadnuté rozhodnutie je dostatočne právne zdôvodnené, pokiaľ ide o otázku, či záväzky, ktoré v prejednávanej veci ponúkla Paramount a ktoré spočívajú v tom, že Paramount už nebude plniť príslušné doložky, dokážu rozptýliť obavy z narušenia hospodárskej súťaže, ktoré vyjadrila Komisia, a po druhé táto inštitúcia sa nedopustila nesprávneho posúdenia, keď na túto otázku odpovedala kladne.

74 Prvý žalobný dôvod je preto potrebné zamietnuť.

75 Teraz je potrebné preskúmať tretí žalobný dôvod.

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady proporcionality

76 Tretí žalobný dôvod pozostáva z dvoch častí, pričom prvá časť je založená na porušení zásady proporcionality vzhľadom na zjavnú neprimeranosť záväzkov, ktoré sú vyhlásené za záväzné (pozri body 77 a 78 nižšie), a druhá časť je založená na nenáležitom porušení zmluvných práv tretích osôb, akou je žalobkyňa (pozri bod 79 nižšie).

77 Žalobkyňa, ktorú v konaní podporuje Francúzska republika, totiž tvrdí, že zásada proporcionality je v oblasti záväzkov uplatniteľná, aj keď sú tieto záväzky založené na návrhu osoby dotknutej vyšetrovaním. V tomto kontexte by si Komisia podľa nej mala overiť, či príslušné záväzky reagujú na obavy, ktoré vyjadrila, a či dotknutý podnik nenavrhol záväzok, ktorý je menej obmedzujúci a na uvedené obavy tiež reaguje primeraným spôsobom.

78 Na jednej strane však Komisia údajne vyhlásila za záväzné záväzky, ktoré nereagujú na obavy vyjadrené v jej predbežnom posúdení a sú zjavne viac obmedzujúce, než je potrebné na rozptýlenie reálne vyjadrených obáv. Takéto posúdenie je podľa žalobkyne tým viac opodstatnené, že sporné záväzky majú nepriaznivý vplyv na kultúrnu rozmanitosť v rámci celého EHP z dôvodu straty na príjmoch, ktoré by prevádzkovatelia televízneho vysielania inak mohli použiť na výrobu európskych filmov.

79 Na druhej strane žalobkyňa, ktorú v konaní podporuje Francúzska republika, tvrdí, že záväzky, ktoré sa na základe napadnutého rozhodnutia stali záväznými, poškodzujú záujmy tretích osôb v rozsahu, v akom predstavujú jednostrannú zmenu zmluvy z 1. januára 2014 o doložkách, z ktorých jej plynú práva, pričom správne konanie sa netýkalo predmetnej zmluvy, čo podľa nej nepriaznivo ovplyvnilo jej procesné práva. Z oznámenia Komisie o osvedčených postupoch vedenia konania podľa článkov 101 a 102 ZFEÚ (Ú. v. ES C 308, 2011, s. 6) však údajne vyplýva, že na to, aby mohol byť záväzok prijatý, musí byť predovšetkým priamo vykonateľný v tom zmysle, že nesmie závisieť od vôle tretej osoby, ktorá ním nie je viazaná. Ak teda záväzok spočíva v úprave zmluvného vzťahu, ktorá vyžaduje súhlas zmluvných strán tak, ako je to v prejednávanej veci, Komisia je povinná ponuku záväzku zamietnuť. Keďže sa Komisia odchýlila od svojho vlastného oznámenia bez toho, aby v napadnutom rozhodnutí poskytla nejaké zdôvodnenie, malo by sa toto rozhodnutie zrušiť.

80 Po prvé Komisia opätovne tvrdí, že navrhované záväzky vhodným spôsobom reagujú na obavy, ktoré vyjadrila v súvislosti s hospodárskou súťažou, takže nebola povinná sama hľadať menej nákladné alebo menej záväzné riešenia.

81 Po druhé Komisia tvrdí, že náležite zohľadnila záujmy tretích osôb tým, že ich vyzvala, aby predložili svoje pripomienky, a tým, že tieto pripomienky preskúmala.

82 Po tretie Komisia, ktorú v konaní podporuje BEUC, tvrdí, že napadnutým rozhodnutím nezbavila žalobkyňu jej zmluvných práv ani neovplyvnila pravý zmysel príslušných doložiek. Naopak, to, že Paramount už neplní, resp. už nie je viazaná predmetnými doložkami, je iba vyústením jej vlastného zámeru. Po štvrté Komisia v tomto ohľade uvádza, že napadnuté rozhodnutie nemá účinok *erga omnes* a nijako neprejudikuje možnú žalobu žalobkyne voči spoločnosti Paramount za porušenie jej zmluvných povinností. Z tohto hľadiska záväzky navrhnuté spoločnosťou Paramount nezáviseli od vôle tretej osoby v zmysle bodu 128 oznámenia Komisie o osvedčených postupoch vedenia konania podľa článkov 101 a 102 ZFEÚ. Okrem toho zmluva z 1. januára 2014 podľa nej neobsahuje žiadnu doložku rovnocennú doložke opísanej v odôvodnení 2 písm. b) napadnutého rozhodnutia.

83 Treba najprv preskúmať druhú časť tretieho žalobného dôvodu založenú na porušení zmluvných práv tretích osôb, ako je žalobkyňa, z dôvodu nedodržania zásady proporcionality.

84 Na druhej strane tvrdenia predložené v rámci prvej časti tohto žalobného dôvodu, ktoré sú založené na porušení zásady proporcionality, ku ktorému malo dôjsť tým, že záväzky, ktoré sa stali záväznými, sa nezakladajú na primeranom vyjadrení obáv a presahujú rámec toho, čo je nevyhnutné na rozptýlenie reálne vyjadrených obáv (pozri body 77 a 78 vyššie), v skutočnosti splývajú s tvrdeniami uvedenými na podporu druhého žalobného dôvodu. Budú sa teda skúmať v rámci tohto druhého dôvodu.

85 Z argumentácie účastníkov konania vyplýva, že sa zhodujú na predpoklade, že akt, akým je napadnuté rozhodnutie, zákonite nemôže mať vo vzťahu k žalobkyni za následok zrušenie príslušných doložiek zmluvy z 1. januára 2014. V reakcii na tvrdenie, ktoré v tejto súvislosti uviedla žalobkyňa (pozri bod 79 vyššie), Komisia tvrdí, že napadnuté rozhodnutie nemá takýto účinok, ale jednoducho ukladá spoločnosti Paramount povinnosť oznámiť svojim zmluvným partnerom, že má v úmysle už neplniť príslušné doložky. Podľa Komisie sa táto povinnosť nijako nedotýka posúdenia, ktoré by mohol vykonať vnútroštátny súd, pokiaľ ide o platnosť predmetných doložiek, na základe žaloby, ktorú by sa žalobkyňa rozhodla podať na uvedený súd voči spoločnosti Paramount.

86 Právo hospodárskych subjektov utvárať svoje vzťahy podľa svojej vôle, ako bola vyjadrená v zmluvách, ktoré uzatvorili, vyplýva zo zmluvnej slobody. Táto sloboda, ktorá zahŕňa možnosť vybrať si svojho obchodného partnera a určiť obsah dohody, je zaručená v článku 16 Charty základných práv Európskej únie, ktorý zakotvuje slobodu podnikania (rozsudok z 22. januára 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, body 42 a 43).

87 Hoci je pravda, že sloboda podnikania nepredstavuje absolútne privilégium, ale ju treba posudzovať s ohľadom na jej spoločenskú funkciu, nič to nemení na skutočnosti, že jej obmedzenie musí byť v súlade s článkom 52 ods. 1 Charty základných práv ustanovené zákonom a musí rešpektovať podstatu uvedenej slobody (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. januára 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, body 45 až 48).

88 V tejto súvislosti z článku 9 nariadenia č. 1/2003 (pozri bod 34 vyššie) vyplýva, že ponuka predložená podnikom podľa tohto ustanovenia musí predstavovať „záväzok“. Musí spočívať v ústupku, a síce vo vymedzenom rozsahu konania, ktorý bude podnik ochotný prijať. Tento záväzok môže spočívať buď v povinnosti konať určitým spôsobom, alebo v povinnosti zdržať sa konania.

89 Okrem toho, ak Komisia usúdi, že ponúkaný záväzok môže splniť jej požiadavky, môže ho prostredníctvom rozhodnutia vyhlásiť za záväzný pre podnik, ktorý ho ponúkol, bez toho, aby táto inštitúcia musela v predmetnom rozhodnutí stanoviť, či také porušenie existovalo, alebo ešte stále existuje. Toto rozhodnutie je rovnako ako v prejednávanej veci určené iba podnikom, ktoré ponúkli záväzok, a len pre ne je záväzné v súlade s článkom 288 štvrtým odsekom ZFEÚ.

90 Treba teda konštatovať, že rovnako ako tvrdia žalobkyňa a Komisia, rozhodnutie prijaté na základe článku 9 nariadenia č. 1/2003 nemôže mať za cieľ alebo účinok vyhlásenie záväzku, v zmysle uvedenom v bode 88 vyššie, za záväzný pre hospodárske subjekty, ktoré ho neponúkli a neprijali ho.

91 Takáto možnosť by totiž bola v rozpore so znením článku 9 a odôvodnenia 13 nariadenia č. 1/2003 (pozri bod 35 vyššie), z čoho vyplýva, že záväzky prijaté Komisiou sa musia stať záväznými pre podniky, ktoré ich navrhli. Tento prístup sa tiež premieta do bodu 115 oznámenia Komisie o osvedčených postupoch vedenia konania podľa článkov 101 a 102 ZFEÚ. Podľa tohto bodu, „ak Komisia prijme tieto záväzky, môže prijať rozhodnutie o ich záväznosti pre účastníkov, ktorí sú predmetom konania“. Je však nesporné, že žalobkyňa ako tretia strana, ktorej nebolo doručené oznámenie o námietkach, nebola „predmetom konania“, ktoré Komisia začala výlučne voči spoločnostiam Paramount a Sky. Z toho je zrejmé, že keď záväzok spočíva v neuplatňovaní zmluvnej doložky, ktorou sa udeľujú práva určitej tretej osobe, v takom prípade priznať Komisii právomoc prijať rozhodnutie o záväznosti záväzku vo vzťahu k tejto tretej osobe, keď ho tá neponúkla a Komisia nezačala voči nej konanie, by predstavovalo zásah do zmluvnej slobody predmetného hospodárskeho subjektu presahujúci rámec predpokladov v článku 9 nariadenia č. 1/2003.

92 Tento záver potvrdzuje bod 128 oznámenia Komisie o osvedčených postupoch vedenia konania podľa článkov 101 a 102 ZFEÚ, ktorý stanovuje:

„Záväzky musia byť jednoznačné a automaticky vykonateľné[, t. j. ich realizácia nesmie závisieť od vôle tretej strany, ktorá nie je viazaná záväzkami]. Okrem toho, ak záväzky nemožno vykonať bez súhlasu tretích strán (napr. ak tretia osoba, ktorá by nebola vhodným kupcom v rámci záväzkov, má predkupné právo), podnik má predložiť dôkaz súhlasu tretej strany.“

93 V tejto súvislosti vzniká otázka, či je cieľom alebo účinkom napadnutého rozhodnutia vzhľadom na jeho znenie a právny kontext, v ktorom bolo prijaté, to, že záväzok, ktorý ponúkla Paramount, sa v rozpore s článkom 9 nariadenia č. 1/2003 považuje za záväzok, ktorý ponúkla žalobkyňa.

94 V tomto ohľade sa zistilo, že po prvé podľa článku 1 napadnutého rozhodnutia sú záväzky, uvedené v prílohe tohto rozhodnutia, záväzné pre Paramount, ako aj pre jej právnych nástupcov a dcérske spoločnosti. Z napadnutého rozhodnutia teda nie je zjavné, že by toto rozhodnutie ukladalo zmluvným partnerom spoločnosti Paramount, akým je aj žalobkyňa, nejakú povinnosť.

95 Po druhé skutočnosť, že sa Paramount všeobecne zaväzuje nedomáhať sa dodržiavania povinnosti prevádzkovateľov televízneho vysielania neuskutočňovať pasívny predaj mimo ich výlučného územia, stanoveného v bode 2.2 písm. a) prílohy napadnutého rozhodnutia, súdnou cestou, automaticky znamená, že Paramount nedodrží svoju povinnosť zakázať takýto predaj, ako sa stanovuje v bode 2.2 písm. b) tej istej prílohy. Tento záväzok zasa automaticky vedie k spochybneniu zmluvného práva prevádzkovateľov televízneho vysielania – zmluvných partnerov spoločnosti Paramount – voči tejto spoločnosti, ktoré každému z nich zaručuje absolútnu územnú výlučnosť, pokiaľ ide o predmet každej licenčnej zmluvy na produkciu plateného televízneho vysielania.

96 V takomto kontexte je však otázne, či tento výsledok vzišiel zo samotného napadnutého rozhodnutia, pričom v takom prípade by išlo o nenapraviteľný účinok vo vzťahu k tretej strane, ktorá ani neponúkla, ani nepristúpila na záväzok, ktorý sa stal záväzným, alebo, ako tvrdí Komisia, či vyhlásenie spoločnosti Paramount, že už nebude plniť príslušné doložky, je v podstate aktom, ktorý vykonáva na svoje vlastné riziko a ktorý sa nijako nedotýka možnosti pre zmluvných partnerov obrátiť sa na vnútroštátny súd s cieľom domáhať sa dodržiavania uvedených doložiek alebo náhrady škody.

97 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 16 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 „keď vnútroštátne súdy rozhodujú o dohodách, rozhodnutiach alebo postupoch podľa článku [101] alebo článku [102 ZFEÚ], ktoré sú už predmetom rozhodnutia Komisie, nemôžu prijať rozhodnutia, ktoré sú v rozpore s rozhodnutím prijatým Komisiou“.

98 V odôvodnení 13 nariadenia č. 1/2003 sa však stanovuje, že rozhodnutia o záväzkoch „nemajú vplyv na právomoci orgánov hospodárskej súťaže a súdov členských štátov týkajúce sa zisťovania porušovania a rozhodovania v jednotlivých prípadoch“. Podobne v odôvodnení 22 nariadenia č. 1/2003 sa uvádza, že „rozhodnutia o záväzkoch prijaté Komisiou nemajú vplyv na právomoc súdov a orgánov pre hospodársku súťaž členských štátov uplatňovať články 101 a 102 ZFEÚ – [*neoficiálny preklad*]“.

99 V rozpore s rozhodnutiami prijatými podľa článku 7 nariadenia č. 1/2003 totiž rozhodnutie, na základe ktorého sa záväzky stávajú záväzné v súlade s článkom 9 tohto nariadenia, neobsahuje žiadne odôvodnenie, prečo sa preskúmané konanie kvalifikuje ako porušenie článku 101 ZFEÚ, ani automaticky neznamená, že sa na uvedené konanie vzťahuje toto posledné uvedené ustanovenie. Článok 9 nariadenia č. 1/2003 bol motivovaný snahou o hospodárnosť konania a jeho cieľom je zabezpečiť účinné uplatňovanie pravidiel hospodárskej súťaže stanovené Zmluvou o FEÚ prostredníctvom prijímania rozhodnutí, ktorými sa stávajú záväznými záväzky navrhnuté účastníkmi konania, o ktorých Komisia rozhodne, že sú vhodné na rýchlejšie vyriešenie ňou identifikovaných problémov hospodárskej súťaže. V tomto kontexte sa úloha Komisie obmedzuje na preskúmanie a prípadné prijatie záväzkov ponúknutých príslušnými podnikmi s ohľadom na problémy, ktoré

identifikovala vo svojom predbežnom posúdení, a s ohľadom na ciele, ktoré sleduje (rozsudok z 29. júna 2010, Komisia/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, body 38 a 40; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 23. novembra 2017, Gasorba a i., C-547/16, EU:C:2017:891, bod 25).

100 Z toho podľa Komisie vyplýva, že keď napadnuté rozhodnutie ukladá spoločnosti Paramount povinnosť, aby v rámci vzťahov so svojimi zmluvnými partnermi už nedodržiavala príslušné doložky, táto povinnosť sa nijako nedotýka právomoci vnútroštátnych súdov konajúcich o žalobe podanej žalobkyňou posúdiť, či sú tieto doložky skutočne v rozpore s článkom 101 ods. 1 ZFEÚ, a prípadne vyvodiť potrebné dôsledky podľa odseku 2 toho istého článku, ako aj podľa vnútroštátneho práva. V tomto kontexte bude môcť napadnuté rozhodnutie ovplyvniť nanajvýš posúdenia vnútroštátnym súdom, pokiaľ obsahuje predbežné posúdenie, pričom vnútroštátny súd musí zohľadniť predbežné posúdenie vykonané Komisiou a považovať to za znak protisúťažnosti dohody vzhľadom na článok 101 ods. 1 ZFEÚ (rozsudok z 23. novembra 2017, Gasorba a i., C-547/16, EU:C:2017:891, body 27 a 29). Posúdenie Komisiou z hľadiska súťažného práva v rozhodnutí podľa článku 9 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 však z dôvodu jeho súhrnného a predbežného charakteru napokon nebráni vnútroštátnemu súdu v tom, aby na základe ďalších zistení a dôkladného preskúmania dospel v tej istej veci k celkom alebo čiastočne odchylnému záveru (návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci Gasorba a i., C-547/16, EU:C:2017:692, body 33 a 35).

101 Preto skutočnosť, že individuálne záväzky ponúknuté podnikom Komisia uznala za záväzné, neznamená, že iné podniky nemajú možnosť chrániť svoje prípadné práva v rámci svojich vzťahov s týmto podnikom (rozsudok z 29. júna 2010, Komisia/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, bod 49).

102 V tejto súvislosti, ak sa vnútroštátny súd po skončení svojej analýzy a po preskúmaní možnosti využitia postupov stanovených v článkoch 15 a 16 nariadenia č. 1/2003 domnieva, že príslušné doložky sú v rozpore s článkom 101 ods. 1 ZFEÚ a súčasne nespĺňajú podmienky odseku 3 tohto istého článku, bude povinný vyhlásiť ich neplatnosť podľa článku 101 ods. 2 ZFEÚ. Ak však naopak usúdi, že príslušné doložky neporušujú článok 101 ods. 1 ZFEÚ alebo že spĺňajú podmienky odseku 3 tohto článku, bude mať v náležitých prípadoch povinnosť posúdiť dôvodnosť žaloby, o ktorej bude konať, s tým, že článok 101 ZFEÚ nebude brániť uplatňovaniu príslušných doložiek.

103 Za tohto posledného predpokladu, ak výsledok konania pred vnútroštátnym súdom povedie k tomu, že Paramount bude musieť konať v rozpore so svojím záväzkom, ktorý sa stal na základe napadnutého rozhodnutia záväzným, Komisia bude mať povinnosť obnoviť svoje konanie podľa článku 9 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 1/2003, pričom v takom prípade nebude táto inštitúcia viazaná rozhodnutím vnútroštátneho súdu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. decembra 2000, Masterfoods a HB, C-344/98, EU:C:2000:689, bod 48, a z 25. novembra 2014, Orange/Komisia, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 27).

104 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba prijať záver, že napadnuté rozhodnutie neovplyvňuje možnosť žalobkyne obrátiť sa na vnútroštátny súd so žalobou na určenie zlučiteľnosti príslušných doložiek s článkom 101 ods. 1 ZFEÚ a na vyvodenie dôsledkov stanovených vo vnútroštátnom práve vo vzťahu k spoločnosti Paramount, pričom nie je vylúčená ani možnosť nariadiť potrebné predbežné opatrenia na ochranu záujmov účastníkov konania dovtedy, kým uvedený súd nevydá konečné rozhodnutie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. decembra 2000, Masterfoods a HB, C-344/98, EU:C:2000:689, bod 58).

105 Treba dodať, že žalobkyňa by bola vo vyslovene podobnej situácii, ak by spoločnosť Paramount pri uskutočnení nezávislej analýzy a pred akýmkoľvek zásahom Komisie dospela k záveru, že príslušné doložky môžu byť z hľadiska článku 101 ods. 1 ZFEÚ problematické, a oznámila by, že má v úmysle prestať ich plniť, a na tento účel by sa odvolávala na článok 101 ods. 2 ZFEÚ.

106 Keď teda Komisia prijala napadnuté rozhodnutie, konala v rozsahu svojich právomocí, ktoré má na základe článku 9 nariadenia č. 1/2003, a zachovala cieľ tohto nariadenia, ktoré je motivované snahou o hospodárnosť konania a účinnosť (pozri bod 99 vyššie), bez toho, aby porušila zmluvné alebo procesné práva žalobkyne spôsobom, ktorý by zachádzal nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie týchto cieľov.

107 V tomto kontexte treba chápať bod 128 oznámenia Komisie o osvedčených postupoch vedenia konania podľa článkov 101 a 102 ZFEÚ (pozri bod 92 vyššie) tak, že neznamená, že rozhodnutie prijaté podľa článku 9 nariadenia č. 1/2003 a týkajúce sa zmluvných vzťahov podniku, ktorý ponúkol záväzok s tretími stranami, má samo osebe vplyv na zmluvné práva týchto tretích strán, ale že je podmienkou zameranou na zabezpečenie účinnosti záväzku, aby ho Komisia prijala. Cieľom ani dôsledkom zahrnutia bodu 128 do predmetného oznámenia Komisie nebolo vylúčiť, aby v prípade, akým je prípad v prejednávanej veci, Komisia pri výkone svojej posudzovacej právomoci, ktorú má v týchto veciach, prijala od spoločnosti Paramount záväzok, že oznámi svojim zmluvným partnerom svoj zámer už neuplatňovať príslušné doložky, hoci vnútroštátny súd konajúci o žalobe žalobkyne má naďalej možnosť rozhodnúť, že predmetné doložky neporušujú článok 101 ods. 1 ZFEÚ.

108 Z toho vyplýva, že Komisia tým, že vyhlásila záväzky spoločnosti Paramount stanovené v bodoch 2.2 a 2.3 prílohy napadnutého rozhodnutia za záväzné, neprekročila svoju právomoc, ktorú jej priznáva článok 9 nariadenia č. 1/2003, a v tomto ohľade nekonala v rozpore so zásadou proporcionality, takže druhú časť prvého žalobného dôvodu treba zamietnuť.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 9 nariadenia č. 1/2003, pokiaľ ide o identifikáciu obáv, na ktoré reagujú uložené záväzky

109 Žalobkyňa, ktorú v konaní podporuje Francúzska republika, tvrdí, že záväzky prijaté Komisiou nereagujú na obavy z narušenia hospodárskej súťaže vyjadrené v predbežnom posúdení, ktoré vykonala táto inštitúcia. Predovšetkým cieľom napadnutého rozhodnutia bolo podľa jej názoru preskúmať zmluvy medzi spoločnosťami Paramount a Sky týkajúce sa distribúcie audiovizuálnych diel v Spojenom kráľovstve a Írsku. Komisia však vyhlásila za záväzné záväzky týkajúce sa celého EHP, a to bez toho, aby preskúmala právny a hospodársky kontext, v akom boli zmluvy uzavreté medzi spoločnosťou Paramount na jednej strane a inými prevádzkovateľmi vysielania, než je Sky, ktorí pôsobia v EHP, na druhej strane. Komisia tým, že vychádzala z predpokladu, že akékoľvek predbežné posúdenie týkajúce sa trhu v Spojenom kráľovstve a Írsku sa mohlo implicitne extrapolovať na francúzsky trh, ktorý nebol predmetom posúdenia, sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, ktoré malo za následok nesprávne právne posúdenie. Okrem toho Komisia údajne vyvodila rovnaké dôsledky pre spoločnosť Sky a žalobkyňu, hoci títo dvaja prevádzkovatelia vysielania nemali rovnaké procesné práva, čo viedlo k porušeniu práva žalobkyne na obranu. Prístup Komisie bude po vystúpení Spojeného kráľovstva z EHP ešte paradoxnejší, lebo záväzky, ktoré sa stali záväznými, sa vzťahujú výlučne na trhy, ktoré neboli predmetom žiadneho predbežného posúdenia zo strany Komisie.

110 Žalobkyňa a Francúzska republika poznamenávajú, že v tomto kontexte bola Komisia povinná začať konanie týkajúce sa všetkých zmlúv o distribúcii uzavretých so spoločnosťou Paramount, a tak poskytnúť všetkým zmluvným stranám možnosť reagovať na oznámenie o námietkach. Okrem toho v rovnakom zmysle bola Komisia povinná vyhlásiť časť záväzkov spoločnosti Paramount za záväznú a ponechať na tejto spoločnosti, aby sa vyviazala zo svojich povinností voči tretím osobám. Z toho vyplýva, že Komisia tým, že ponúknuté záväzky vyhlásila za záväzné vo vzťahu k všetkým zmluvným vzťahom spoločnosti Paramount v EHP, prekročila svoje právomoci a tak porušila článok 9 nariadenia č. 1/2003.

111 Komisia popiera dôvodnosť tohto žalobného dôvodu.

112 Ako sa už uviedlo v bode 84 vyššie, treba preskúmať všetky tvrdenia predložené v rámci prvej časti tretieho žalobného dôvodu, ktoré sú založené na porušení zásady proporcionality, a tie, ktoré sa uvádzajú na podporu druhého žalobného dôvodu. Všetky tieto tvrdenia sa totiž týkajú otázky, či Komisia prijatím napadnutého rozhodnutia neprimerane alebo neopodstatnene ovplyvnila postavenie žalobkyne vzhľadom na povahu a geografický rozsah obáv z narušenia hospodárskej hospodárskej súťaže, ktoré táto inštitúcia vyjadrila.

113 Treba poznamenať, že špecifické črty mechanizmov stanovených v článkoch 7 a 9 nariadenia č. 1/2003 a spôsoby konania, ktoré toto nariadenie ponúka podľa každého z týchto ustanovení, sa teda líšia, čo znamená, že povinnosť zaistiť dodržiavanie zásady proporcionality, ktorá prináleží Komisii, má rozdielny dosah a obsah podľa toho, či je posudzovaná v rámci jedného, alebo druhého z týchto článkov (rozsudok z 29. júna 2010, Komisia/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, bod 38).

114 Konkrétne vykonanie zásady proporcionality podľa článku 9 nariadenia č. 1/2003 sa obmedzuje na overenie, či ponúknuté záväzky reagujú na obavy, o ktorých informovala príslušné podniky, a či tieto podniky neponúkli menej obmedzujúce záväzky reagujúce na jej obavy rovnako vhodným spôsobom. Práve v tomto kontexte musí Komisia zohľadniť záujmy tretích osôb, pričom nie je povinná sama hľadať riešenia, ktoré by boli menej prísne alebo miernejšie v porovnaní so záväzkami, ktoré jej boli ponúknuté (rozsudok z 29. júna 2010, Komisia/Alrosa (C-441/07 P, EU:C:2010:377, body 41 a 61).

115 Na jednej strane podniky, ktoré ponúkajú záväzky na základe článku 9 nariadenia č. 1/2003, vedome súhlasia s tým, že ich ústupky môžu ísť nad rámec toho, čo by im mohla uložiť samotná Komisia v rozhodnutí, ktoré prijíma v súlade s článkom 7 tohto nariadenia po dôkladnom preskúmaní. Naproti tomu ukončenie konania o porušení začatého proti týmto podnikom im umožňuje vyhnúť sa konštatovaniu porušenia práva hospodárskej súťaže a prípadnému uloženiu pokuty (rozsudok z 29. júna 2010, Komissia/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, bod 48).

116 Na druhej strane, ako už bolo uvedené v bode 101 vyššie, skutočnosť, že individuálne záväzky ponúknuté podnikom Komisia uznala za záväzné, neznamená, že iné podniky nemajú možnosť chrániť svoje prípadné práva v rámci svojich vzťahov s týmto podnikom (rozsudok z 29. júna 2010, Komisia/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, bod 49). V tomto ohľade zo zistení týkajúcich sa účinkov, ktoré vyvoláva napadnuté rozhodnutie voči žalobkyni (pozri body 85 až 104 vyššie), vyplýva, že žalobkyňa sa môže obrátiť na vnútroštátny súd, aby potvrdil zlučiteľnosť príslušných doložiek s článkom 101 ods. 1 ZFEÚ a aby voči spoločnosti Paramount vyvodil dôsledky ustanovené vnútroštátnym právom, bez toho, aby vylúčil možnosť nariadiť predbežné opatrenia na ochranu záujmov strán dovtedy, kým uvedený súd nevydá konečné rozhodnutie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. decembra 2000, Masterfoods a HB, C-344/98, EU:C:2000:689, bod 58).

117 Z toho vyplýva, že zohľadnenie záujmov tretích osôb v rámci konania o záväzkoch znamená, že medzi niekoľkými typmi ponúknutých záväzkov, ktoré vhodným spôsobom reagujú na obavy, ktoré Komisia vyjadrila v súvislosti s hospodárskou súťažou, musí Komisia vyhlásiť za záväzný ten záväzok, ktorý pokiaľ bude realizovaný príjemcom rozhodnutia, bude mať voči nemu najmenej obmedzujúci účinok.

118 Po prvé zo skutočností uvedených v bodoch 43 až 58 vyššie vyplýva, že cieľom príslušných doložiek je vzhľadom na ich povahu rozdeliť národné trhy v celom EHP, pričom ich hospodársky a právny kontext neumožňuje zistiť, či môžu narušiť hospodársku súťaž. Obavy vyjadrené Komisiou sa preto oprávnene týkajú tohto geografického priestoru, takže ponúknuté záväzky, ktoré sa stali záväznými, sú s nimi v súlade a Komisia nie je povinná po jednom analyzovať dotknuté vnútroštátne trhy. Tvrdenia, ktoré žalobkyňa predložila v tomto ohľade tak v rámci druhého žalobného dôvodu (pozri bod 109 vyššie), ako aj v rámci tretieho žalobného dôvodu (pozri body 77 a 78 vyššie), sú preto irelevantné.

119 Po druhé v prejednávanej veci nebol Komisii ponúknutý žiaden záväzok, ktorý by vhodným spôsobom reagoval na obavy vyjadrené Komisiou v súvislosti s hospodárskou súťažou a ktorého plnenie zo strany spoločnosti Paramount by malo menej obmedzujúce účinky voči žalobkyni. V každom prípade žiaden takýto záväzok sa nejaví ako zjavne vhodný na účinné rozptýlenie obáv Komisie bez uloženia povinnosti spoločnosti Paramount už neplniť príslušné doložky.

120 Po tretie tvrdenie, že záväzky majú nepriaznivý vplyv na kultúrnu rozmanitosť v rámci celého EHP z dôvodu straty príjmov, ktoré by prevádzkovatelia televízneho vysielania mohli použiť na výrobu európskych filmov, treba zamietnuť z dôvodov uvedených v odseku 57 a 69 vyššie.

121 Po štvrté, pokiaľ žalobkyňa, Francúzska republika, EFADs, UPC a C More Entertainment svojimi tvrdeniami implicitne poukazujú na existenciu neprekonateľných praktických prekážok, ktoré bránia cezhraničnému poskytovaniu služieb vysielania na francúzskom trhu, treba konštatovať, že neprinášajú žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval túto okolnosť. Okrem toho zahrnutie článku 3 do zmluvy z 1. januára 2014 predstavuje osobitnú indíciu svedčiacu o opaku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. januára 2016, Toshiba Corporation/Komisia, C-373/14 P, EU:C:2016:26, body 33 a 47).

122 Za týchto okolností, po piate, tvrdenia založené predovšetkým na skutočnosti, že žalobkyňa nepožívala rovnaké procesné práva ako spoločnosť Sky, ako aj na blížiaci sa odchod Spojeného kráľovstva z Únie, sú tiež irelevantné. Zohľadnenie záujmov tretích osôb v rámci konania o záväzkoch má zmysel uvedený v bodoch 115 až 117 vyššie, takže tvrdenie vychádzajúce z obmedzených procesných práv, ktoré mala požívať žalobkyňa ako tretia zainteresovaná osoba, treba zamietnuť z dôvodov uvedených v bode 119 vyššie. Pokiaľ ide o výhradu blížiaceho sa odchodu Spojeného kráľovstva z Únie, stačí pripomenúť, že príslušné doložky majú za cieľ rozdeliť trhy v celom EHP ako celok, takže uvedený odchod by v každom prípade nemal mať vplyv na zákonité obavy vyjadrené Komisiou (pozri bod 118 vyššie).

123 Z uvedených úvah vyplýva, že Komisia prijatím napadnutého rozhodnutia neprekročila svoje právomoci, ktoré jej udeľuje článok 9 nariadenia č. 1/2003, a ani neporušila zásadu proporcionality, ako to tvrdí žalobkyňa v prvej časti tretieho žalobného dôvodu.

124 Druhý žalobný dôvod a prvú časť tretieho žalobného dôvodu je teda potrebné zamietnuť.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na zneužití právomoci

125 Podľa žalobkyne prijatie záväzkov, ktoré sa vzťahujú na celý EHP a nereagujú na obavy z narušenia hospodárskej súťaže, ako už bolo vysvetlené v rámci druhého žalobného dôvodu, znamená, že napadnuté rozhodnutie bolo prijaté z nezákonného dôvodu, čo môže takisto predstavovať zneužitie právomoci. Okrem toho si podľa jej názoru Komisia prisvojila úlohu normotvorcu Únie, ktorý sa zaoberá otázkou geofiltrovania pri šírení audiovizuálnych diel, a tak zasiahla do právomocí Únie tým, že predbehla toto rozhodovanie. Priebeh legislatívneho procesu, ale aj dôsledky napadnutého rozhodnutia, ktoré sú oveľa väčšie ako predmet tohto rozhodnutia, svedčia o zámere Komisie *de facto* zaviesť právnu úpravu, a tým prejudikovať výsledok iných prebiehajúcich vyšetrovaní. Žalobkyňa preto navrhuje, aby Všeobecný súd požiadal Komisiu, aby oznámila prípravné akty týkajúce sa napadnutého rozhodnutia a dotknutého legislatívneho procesu, aby sa závažné nepriame dôkazy o zneužití právomoci spoľahlivejšie potvrdili.

126 EFADs tvrdí, že Komisia nezverejnila úplnú verziu ponúkaných záväzkov a ani nesprístupnila oznámenie o námietkach zainteresovaným tretím osobám.

127 Komisia popiera dôvodnosť štvrtého žalobného dôvodu.

128 Treba poznamenať, že k zneužitiu právomoci dochádza v prípade, keď inštitúcia vykonáva svoje právomoci s výlučným účelom alebo prinajmenšom na rozhodujúce dosiahnutie iných ako uvádzaných cieľov, alebo na vyhnutie sa postupu osobitne predvídanému Zmluvou v snahe zohľadniť okolnosti daného prípadu (rozsudok z 25. januára 2007, Komisia/Dalmine, C-407/04 P, EU:C:2007:53, bod 99).

129 Ako však vyplýva z bodu 118 vyššie, ponúknuté záväzky, ktoré boli vyhlásené za záväzné, zodpovedajú obavám z narušenia hospodárskej súťaže vyjadreným Komisiou, a to v celom EHP. Preto tvrdenie žalobkyne, že sa Komisia dopustila zneužitia právomoci, keďže predmetné záväzky nereagujú na vyjadrené obavy, sa zakladá na nesprávnom predpoklade.

130 Pokiaľ ide o ostatné tvrdenia žalobkyne vychádzajúce z údajného zasahovania do legislatívneho procesu, treba konštatovať, že takýmto procesom, pokiaľ nevyústil do prijatia legislatívneho textu, nie sú dotknuté právomoci Komisie, ktoré má podľa článku 101 ZFEÚ a nariadenia č. 1/2003. To, že Komisia vykonala tieto právomoci tým, že záväzky, ktoré ponúkla Paramount, vyhlásila za záväzné, kým prebiehal legislatívny postup týkajúci sa práv, ako sú práva, o aké ide v prejednávanej veci, preto nemôže byť dôkazom zneužitia právomoci.

131 Nakoniec treba poznamenať, že námietky týkajúce sa zverejnenia ponúkaných záväzkov a prístupu k oznámeniu o námietkach, ktoré vzniesla EFADs, v skutočnosti predstavujú dôvody, ktoré žalobkyňa neuviedla, a preto ich treba zamietnuť ako neprípustné. V každom prípade podniky a ostatné subjekty, ktoré nie sú zúčastnenou treťou stranou v zmysle článku 27 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, majú práva stanovené v článku 27 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 a článku 13 nariadenia č. 773/2004, ktoré Komisia v prejednávanej veci dodržala (pozri body 4 a 5 vyššie).

132 Štvrtý žalobný dôvod, ako aj žalobu v celom rozsahu je teda potrebné zamietnuť.

O trovách

133 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

134 Okrem toho v zmysle článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku členské štáty, ktoré do konania vstúpili ako vedľajší účastníci, znášajú vlastné trovy konania a podľa článku 138 ods. 3 rokovacieho poriadku Všeobecný súd môže rozhodnúť, že vlastné trovy konania znášajú aj iní vedľajší účastníci konania než vedľajší účastníci uvedení v odsekoch 1 a 2.

135 Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov, ktoré vznikli Komisii, s výnimkou tých, ktoré Komisia vynaložila na vstup do konania vedľajších účastníkov – Francúzskej republiky, EFADs, UPC a C More Entertainment –, ako aj trov, ktoré vznikli BEUC, v súlade s návrhmi týchto účastníkov konania.

136 Ďalej je opodstatnené rozhodnúť, že Francúzska republika, EFADs, UPC a C More Entertainment znášajú okrem svojich vlastných trov aj trovy konania, ktoré vynaložila Komisia na ich vstup do konania ako vedľajších účastníkov konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora)

rozhodol takto:

1. Žaloba sa zamieta.

2. **Groupe Canal + SA znáša vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii, s výnimkou trov konania, ktoré vznikli v súvislosti so vstupom do konania Francúzskej republiky, European Film Agency Directors – EFADs, Union des producteurs de cinéma (UPC) a C More Entertainment AB a Európskej organizácie spotrebiteľov (BEUC) ako vedľajším účastníkom konania.**

3. **Francúzska republika, EFADs, UPC a C More Entertainment znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinné nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Komisii v súvislosti s ich vstupom do konania ako vedľajším účastníkom.**

Gratsias Dittrich Ulloa Rubio

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 12. decembra 2018.

Podpisy